

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: X., narozený dne X.
státní příslušnost Moldavská republika
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2022, č. j. CPR-5559-2/ČJ-2022-93010-V217

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2022, č. j. CPR-5559-2/ČJ-2022-93010-V217 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí ze dne 13. 1. 2022, č. j. KRPA-9226-21/ČJ-2021-000022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovena doba zákazu vstupu v délce jednoho roku, zároveň byla stanovena doba k vycestování z území do 20 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí dle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

II. Žalobní body

2. Žalobce namítal, že je zapotřebí vnímat každou protiprávnost v kontextu plynutí času, je zapotřebí nahlížet na 49ti denní neoprávněný pobyt jiným způsobem ke dni jeho odhalení, tj. dne 8. 1. 2021, a jinak dne 9. 5. 2022, tj. s odstupem takřka roka a půl, kdy intenzita posuzované protiprávnosti nutně vyprchává.

V této souvislosti žalobce spatřuje porušení požadavků ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, konkrétně pak v oblasti závažnosti posuzované protiprávnosti, pokládá napadené rozhodnutí za nepřiměřeně tvrdé a nedostatečně zohledňující jak relativně krátkou dobu protiprávního stavu, skutečnost, že k němu došlo před poměrně dlouhou dobu, ale i to, že žalobce vzorně spolupracoval s policejním orgánem a posuzovaná protiprávnost představuje vůbec první pochybení, kterého se kdy na území České republiky dopustil. Není pak pravdou, že každý neoprávněný pobyt nutně veden k uložení opatření ve formě správního vyhoštění, neboť to se uloží toliko v situacích adekvátní závažnosti takového jednání. Žalobce je toho názoru, že ke dni odhalení protiprávního stavu panovala situace, ve které by uložení ročního zákazu vstupu na široké území Evropské unie bylo adekvátním opatřením, avšak s odstupem již zmiňovaného roka a půl má za to, že je zapotřebí zohlednit, že již není dán společenský zájem na sankcionování účastníka řízení, kterému v této souvislosti svědčí ku prospěchu, že se nijak nepříčinil o zcela zásadně dlouhou dobu trvání správního řízení, neboť v této věci nijak neobstruoval, přitom zákonem předpokládaná lhůta pro vydání rozhodnutí byla násobně překročena.

III. Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný ve svém vyjádření plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které považoval za podrobné, přezkoumatelné a podložené relevantními podklady. Protiprávní jednání žalobce bylo náležitě zjištěno. Ve svém postupu neshledal žádné pochybení, navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

4. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

5. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
6. Žalobce brojil proti délce zákazu pobytu, kterou považoval za nepřiměřenou, neboť s odstupem roku a půl intenzita posuzované protiprávnosti nutně vyprchává, došlo tak k porušení požadavků ustanovení ust. § 174a zákona o pobytu cizinců.
7. Délku správního vyhoštění je správní orgán povinen stanovit v rámci zákonem vymezeného rozmezí po zohlednění všech individuálních okolností konkrétního případu. Tím jsou dány meze správního uvážení. Soudní přezkum správního uvážení je pak limitován na posouzení, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo zda je nezneužil a pokud tomu tak není, soud není oprávněn jakkoliv nahrazovat správní úvahu správního orgánu (§ 78 odst. 1 s. ř. s.; k tomu srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS). Smyslem stanovení určitého zákonného rozmezí pro uložení správního vyhoštění přitom nepochybně je, aby byly případy cizinců, na které toto ustanovení dopadá, co nejvíce individualizovány, a to v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu, podle kterého správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.
8. Dne 8. 1. 2021 prvostupňový správní orgán vydal rozhodnutí č. j. KRPA-9226-11/ČJ-2021-000022-SV, kterým žalobci uložil správní vyhoštění, s délkou zákazu pobytu 18 měsíců, k odvolání žalobce bylo rozhodnutí dne 23. 8. 2021 žalovaným zrušeno (z důvodu nevyžádání závazného stanoviska k vycestování), věc byla vrácena k novému projednání. Dne 13. 1. 2022 bylo vydáno nové rozhodnutí stanovující dobu zákazu vstupu na 1 rok, napadeným rozhodnutím bylo dne 9. 5. 2022 další odvolání zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.
9. Prvostupňový správní orgán délku zákazu pobytu stanovil na jeden rok, v odůvodnění uvedl, že zohlednil dobu neoprávněného pobytu od 21. 11. 2020 do 8. 1. 2021, neoprávněného pobytu si byl cizinec vědom a nijak ho neřešil, je předpoklad, že by v něm pokračoval, kdyby nebyl zajištěn policií, cizinec poskytl správnímu orgánu součinnost a po dobu správního řízení se správním orgánem spolupracoval. Žalovaný pak k délce vyhoštění konstatoval, že délka nelegálního pobytu činila téměř dva měsíce, žalobce si byl nelegálnosti pobytu vědom, pro legalizaci nic neučinil, žalovaný měl za to, že není dán předpoklad nápravy při přijetí mírnějšího opatření a že spolupráce se správním orgánem není rozhodující. K časovému odstupu uvedl, že nelze srovnávat

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

délku doby zákazu pobytu a délku správního řízení, tyto skutečnosti spolu nijak nesouvisí.

10. Soud se s tímto názorem ztotožňuje. Zájem na tom, aby na území České republiky nepobývali cizinci bez příslušného oprávnění, stále trvá a plynutím času nebyl oslaben. Správní řízení trvalo delší dobu, neboť žalobce se proti rozhodnutí orgánu prvního stupně odvolal. Pokud měl žalobce za to, že v řízení dochází k průtahům, mohl využít možnosti ochrany proti nečinnosti správního orgánu dané ust. § 80 správního řádu. Ač si je soud vědom, že výčet kritérií posuzování přiměřenosti podle § 174a zákona o pobytu cizinců není uzavřený, časová prodleva mezi dobou, kdy se žalobce dopustil protiprávního jednání, a dobou vydání napadeného rozhodnutí nemůže být sama o sobě důvodem pro uložení mírnějšího vyhoštění. Taková skutečnost nemůže zvrátit fakt, že se cizinec protiprávního jednání podle zákona o pobytu cizinců dopustil. Prosté plynutí času je objektivní, nenastává na vůli žalobce, či kohokoliv jiného, a proto nijak neindividualizuje konkrétní případ konkrétního cizince, na rozdíl od povahy ostatních kritérií v § 174a zákona o pobytu cizinců, jejichž cílem je zejména snaha o co největší individualizaci uloženého opatření, co nejspravedlivější vyřešení věci a případné zmírnění tvrdosti zákona. Zohledňování prostého plynutí času při přezkoumávání rozhodnutí o správním vyhoštění v rámci správního řízení by tak dle této teorie nutně vedlo k tomu, že by odvolací správní orgán musel vždy uložené vyhoštění zmírnit, neboť je zřejmé, že do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu vždy nějaká doba od vytykaného protiprávního jednání (typicky zjištěného neoprávněného pobytu na území) uplynula. Pro takový postup však není v zákoně opora a ani důvod. Zdejší soud tedy uzavírá, že při určování doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území Evropské unie, není namístě přihlížet k délce správního řízení, zároveň ani případná nepřiměřená délka správního řízení není důvodem pro zrušení správního rozhodnutí pro nezákonnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2019, č. j. 1 Azs 338/2019-45 či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2015, č. j. 1 Azs 159/2014-42). K otázce vlivu délky správního řízení na délku zákazu pobytu srovnej též souladnou judikaturu zdejšího soudu (rozsudek ze dne 27. 4. 2021, č. j. 13 A 7/2021-18, rozsudek ze dne 25. 3. 2021, č. j. 13 A 4/2021- 34, či rozsudek ze dne 16. 6. 2021, č. j. 1 A 17/2021-21).
11. Nad rámec uvedeného soud podotýká, že délka zákazu pobytu stanovená rozhodnutím prvostupňového orgánu dne 13. 1. 2022 byla zkrácena o šest měsíců, oproti rozhodnutí ze dne 8. 1. 2021 (při nezměněných skutkových zjištěních).
12. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
13. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. června 2022

JUDr. Lenka Loudová, v. r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.